

Nemere István

A várúr fia

Jonatán Könyvmolyképző

Nemere István

A várúr fia

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

AZ ELSŐ NAP VISZONTAGSÁGAI

Viharos érkezés • Egy furcsa fiú • Az áruház lerombolása • Vidám vacsora meleg víz nélkül

- Még két megálló, és odaérünk.
- Ha egyáltalán megérjük. Úgy vánszorog ez a vonat, mintha a lassúsági világrekordot akarná megdönteni.
- Szerintem már meg is döntötte.
- Ha gyalog átvágnánk azt a kanyart, már Balatoncsillagon lennénk.
- És mi lesz Katinkával? Anya ránk bízta.
- Végre rájöttek anyáék, hogy mi már felnőttek vagyunk. „Úgyszólván felnőttek”, így mondta apa, igaz?
- Hát azt biztos nem hittem volna, hogy egyedül elengednek bennünket az ország másik végébe.
- Velünk jött Katinka. Ő felnőtt.
- Felnőtt? Kora szerint az, de ahogy néha viselkedik...
- Mindenesetre nem tizenhárom éves, mint mi.
- Kétszer tizenhárom is elmúlt már, hehe...
- Ne vihogj, éppen itt jön.

Az ikrek a nyitott ablaknál álltak. Két egyforma szőke fej meredt a napfényben úszó világba. Nyár eleji délután volt; a vonat – óriási barna hernyó, élén piros mozdonyfejjel – lassan kúszott a zöldesen csillogó tó partján. Vidám, tarka sátoztáborok, hivalkodó villasorok, magas szállodák maradtak el mellette.

– Nem unatkoztok, fiúk? – állt meg az ikrek mellett Katinka. Rőt haja vállára omlott, sápadt bőre kissé idegenül, furesán fehérlett itt a Balaton-parton. Lila blúz, fehér nadrág és saru volt rajta. Harmincéves lehetett.

– Mi sohasem unatkozunk – felelte Csaba készségesen.

– Bizony soha – erősítette meg az ikerpár másik fele, Huba. A két gyerek rendkívüli módon hasonlított egymásra.

– A tájat nézzük. Hamarosan Csillagra érünk.

– Ott pedig már ismerünk minden fűszálat.

– Nem túlzol egy kicsit, Huba? – kérdezte Katinka mosolyogva. A haja lobogott a szélben.

– Nem túlzok. De Csaba vagyok – javította ki a fiú.

– Mindig összetévesztelek benneteket – nevetett kicsit zavartan Katinka –, pedig gyerekkorotoktól ismerlek benneteket.

– Nem tesz semmit – legyintett nagyvonalúan Huba. – Most úgyis vakáció van.

Hogy ennek mi köze az egymáshoz hasonlító ikrek összetévesztéséhez – Katinka már sohasem tudta meg, mert Csaba éktelen ordítózásba kezdett:

– Ott van Csillag! Már látom az első házakat! Nézd, Huba, látod a jegenyesort a strand előtt? Ott ismerkedtünk meg Anikóval!

– Ne üvölts, mert egy gyengébb idegzetű utas meghúzza a vészféket – morogta Huba, de szeme tágra nyílt, és hirtelen belőle is kitortek a magas hangok. – Figyeld, ott a kikötő!

Mögötte meg a tér, ahová Amália néni belovagolt! A faszorban meg az argentin titkosügynök követett bennünket!

– Miről beszéltek? – lepődött meg Katinka. – Titkosügynök?¹

De a fiúk nem figyeltek rá. A vonat már a kis falu házai között kanyargott.

– Azon az úton robbant le Tivadar, a csodaautó!

– És ott a vár!

– Igen, a vár!

A fiúk diadalüvöltése elnyomott minden más hangot. Egy addig békésen szunyókáló öregember ijedtében majdnem leesett az ülésről. Több más utas pedig felkapta csomagját, és a kijáratnál torlódott össze rémülten. Katinka is elsápadt kissé az ikrek hangerejét hallva.

– Miféle vár? – rebegte elhaló hangon.

– Hát Ákos bácsi vára! – kiáltotta Csaba.

– A saját tulajdona! – tette hozzá Huba.

– Ő maga építette!

– És benne lakik!

– Teljesen egyedül!

– A szegény!

Aztán összevissza meséltek hol Ákosról, hol nagynénjükről és férjéről. Katinka csak kapkodta a fejét, semmit sem értett az egészből. De amint a vonat az állomáshoz közeledett, úgy csökkent az ikrek hangereje. Amikor elhagyták a kis sárga őrházat, elcsendesedtek. Aggódva pillogtak egymásra, végül Csaba mondta ki:

– Várnak-e ránk az állomáson?

– Levélben megígérték – vigasztalta Katinka az ikreket, de ő is láthatóan nyugtalan volt. Betartják-e ígéretüket az „öregek”?

¹ Lásd a szerző „*A fantasztikus nagynéni*” című regényét – Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2007

– Kár, hogy csak egy hónapig leszünk itt.

– Még meg sem érkeztünk, és már azt sajnálok, hogy hamar el kell utaznunk – feddte meg fivéréit Huba, de azért ő is elkámpicsorodott kissé. Katinka – akit az ikrek szülei kértek meg, vigyázzon a gyerekekre, és ezért néha úgy érezte, hogy nem árt kicsit nevelni is a két rosszcsontot – úgy vélte, eljött a megfelelő pillanat a közbelépésre. Egyszerre ölelte magához a két szélborzolta fejet.

– Ne szomorkodjatok, fiúk! Remek egy hónap lesz ez, meglátjátok. És nekem is micsoda terveim vannak!

– Igen? – a két fiú rosszat sejtve pillantott össze. Szülővárosukban Katinka – az egyik helybeli iskola tanítónője – furcsa ötleteiről volt híres. De már nem maradt idejük aggodni, a vonat befutott a kis állomásra. Mindenesetre Csaba jónak látta, ha még annyit mond Katinkának:

– Lélekben tessék felkészülni, Katinka néni! Az itteni rokonaink egy kicsit... hm... fura emberek. Főleg Amália néni...

– A nagynénétek? Sebaj, én is bolond vagyok olykor-olykor.

Az ikrek behúzták a nyakukat. Mit is felelhettek volna?

A vonat fékezett. A fiúk feszülten kutatták a peronfedél alatt, árnyékban álló várakozók arcát. A délutáni nap megvilágította az ismert házakat.

– Ott! – lendült fel Huba karja.

– Igen! Amália és Gergely!

Eszeveszettül integettek. Még Katinka is hadonászott élénken, bár fogalma sem volt róla, kinek is integetnek. A vonat megállt. Míg Katinka a poggyásszal bajlódott, a két gyerek villámsebessen száguldott a peron felé.

Katinka leszállt, és a két bőrrönddel kezében kinyújtott nyakkal kémlelt körül. Egy érdeklődő kedvű gázlómadárra

emlékeztetett. Arra jött egy részeges külsejű csavargó – ilyenek gyakran láthatók nyáron a Balaton-parti fürdőhelyeken –, és a bőröndöket látva ajánlkozott, hogy elviszi őket, ahová kell. De miközben mindezt közölte, olyan szeszfelhőt árasztott magából, hogy a szerencsétlen tanítónő azonnal elszédült, némi friss levegőért kapkodott, és megingott hosszú lábain. A csavargó vigyorgott, piszkos kezét kétes tisztaságú és meghatározhatatlan színű, de zöldes árnyalatúnak látszó trikójába törölte, és már lehajolt a bőröndökért, mikor... egy erős kéz ragadta meg a nadrágszíját hátulról, és a levegőbe emelte a sovány emberkét.

– Ejnye, Oszkár, hát megint itt lábatlankodsz? Ezerszer megmondtam, inkább a kikötőben szédítsd az embereket...

Oszkár fordított V betűként lógott a levegőben, és csak annyit makogott:

– Már itt sem vagyok, drágaságos asszonyom...

– Húha! – mondta Katinka, és nagyot nézett. Hogy egy közepes termetű öregasszony ilyen jó erőben legyen! A levegőbe emelt egy férfit! A tanítónő ugyanakkor megbabonázva meredt az illető hölgy körülbelül malomkerék átmérőjű, hatalmas, sárga kalapjára.

– No, tűnj el! – mondta a sárga kalapos asszony, és elengedte Oszkárt. A csavargó ügyesen lehuppant a földre, azonnal felemelkedett, és élénken hajlongva, hátrálva távozott.

– Katinka néni, ez Amália nagynénénk és férje, Gergely bácsi – hadarta gyorsan Huba; szeretett volna mielőbb túl lenni a bemutatkozáson. Katinka csak a fejét kapkodta megint, hol jobbra, hol balra – az egyik oldalról Csaba és az erőművészasszony, a másik oldalról Huba és egy ezüstös fejű, barna bőrű, szikár öregúr állt mellette.

– Szóval te vagy az a Katinka – mondta kedélyesen Amália néni, és magához ölelte a tanítónőt. A kalapkarima

azonban állandóan akadályozta őket a puszkodásban; ezért végül Amália barátságosan hátba vágta Katinkát.

– Aztán nem volt semmi baj útközben ezzel a két ördögfiókával?

Katinkának elakadt a lélegzete; a hátgerincét ért csapás kissé túl erősnek bizonyult. Az ikrek azonnal megrohanták a nénit, és mivel az még tavaly nyáron megengedte, hogy tegezzék, hát most éktelen sivalkodással tiltakoztak:

– Ugyan, Málka, hová gondolsz?

– Mi, ördögfiókák?

– Mi vagyunk a legszelídebb gyerekek messze környéken.

Amália akkorát nevetett, hogy a csöppnyi épület tetejéről rémült galambcsapat rebtent fel. Körülnéztek – az állomáson már senki sem volt, csak ők álltak élénk beszélgetésbe merülten, éppen két fényesen csillogó sínszál között.

Az egyik bőrdönt Amália, a másikat Gergely kapta fel, és a kijárat felé indultak. Katinka szerette volna legalább az egyiket vinni, de vasmarkok kapcsolódtak a fogantyúkra, és mit sem tehetett.

– Amália néni már csak ilyen – vigasztalták súgva az ikrek. – Ha ő egyszer átveszi a parancsnokságot!

Kiléptek az állomás előtti térre. Katinkának úgy rémlett, Oszkár piszkoszöld trikóját látja felvillanni néhány házzal odébb.

– Ez az Oszkár mit vétett? – érdeklődött.

– Á, semmit – legyintett szabad kezével Amália néni –, csak olykor nagyon rámenős, már több turista panaszkodott rá. Ezért kitiltottam a pályaudvarról.

– Kitiltotta?

– Tegezzél csak nyugodtan, Katinkám! – mondta a néni.

– Nem is sejtettük, hogy alig egy év alatt idáig fejlődtek a dolgok – ravaszkodott Huba. Csaba azonnal „vette a lapot”:

– Úgy látszik, a néni lett Balatoncsillag diktátora...

– Aki kitilthat egyeseket innen-onnan.

– Málka, csak nem te lettél közben a helyi rendőrkapitány?

– Civilben sárga kalappal...

Amália néni csak mosolygott. Már egy keskeny utcán haladtak.

– Majd mindent megtudtok lassanként – felelte.

Gergely bácsi még szinte meg sem szólalt. Most menet közben magához ölelte Csabát.

– No, kisöreg, hát milyen volt a bizonyítvány?

Csaba némileg húzódozott:

– Hát... nem éppen rossz.

– Beszéljünk másról! – lépett közbe Huba ikre és önmaga védelmében.

– No, de mégis – makacskodott az öreg nyájasan.

– Akadt néhány négyes – szólt közbe a kitűnően tájékozott Katinka –, de a többi mind ötös volt.

– Nocsak! Hát ez dicséretes – örvendezett Gergely bácsi.

– Beszéljünk inkább rólatok! – javasolta Csaba. – Mi újság Csillagon? Ákos bácsi miért nem jött ki az állomásra?

– Fontos dolga akadt. De ideadta a kulcsokat.

– A vár kulcsait?

Huba villámgyorsan eléjük ugrott.

– Ott fogunk lakni? Megengedte?

– De meg ám! Katinka az egyik szobában, ő maga – igazi várúrhoz illően – a toronyban, ti meg a szobátokban, ahol tavaly is laktatok.

Csaba örömeiben indiántáncot járt az utcasarkon, olykor felvetette fejét, és átható hangon rikkantott. Katinka megint csak a fejét kapkodta. Néhány arra járó helybeli és

rövidnadrágos, szőrös lábú, tarka inges turista igyekezett minél hamarabb eltávolodni tőlük.

– És mi lesz Zolival? – nézett Gergely a feleségére.

Amália néni egyszerűen válaszolta:

– Majd ő is a fiúkkal alszik, ha akar. Vagy a toronyban, Ákossal.

– Ki az a Zoli? – Huba fantáziája meglódult. Ákos bácsi remek ember, szereti az állatokat. Lehet, hogy a Zoli egy télen betévedt szelíd őzike, esetleg egy sérült szárnyú bagoly vagy gólya? De éppenséggel lehet egy őszülő, „lisztes pofájú”, kedves kis hosszú fülű szamár is...

Bomba robbant mellettük. Amália mondott néhány szót – ez volt az a csapás, melytől Csaba azonnal abbahagyta a táncot, de Hubának is leesett az álla:

– Zoli... Ákos bácsi fia.

Az ikrek a következő sarokig szóhoz sem jutottak. Aztán, míg a felnőttek élénk beszélgetésbe merültek, ők kissé hátramaradtak, és szokásukhoz híven elharapott félmondatokkal cseréltek eszméket:

– Honnan lett Ákos bácsinak hirtelen egy fia?

– Tavaly még nem volt.

– Tehát csak egy csecsemő lehet.

– És anyja nincs?

– Ha bőgni fog, én ugyan nem alszom vele egy szobában.

– Lehet, hogy megnősült a bácsi?

– Akkor fuccs a tervünknek. Hiszen azért hoztuk el Katinkát...

– Málka semmiféle feleséget sem említett.

– Lehet, nem lakik a várban.

– Aki nem akar egy olyan várban lakni, az csak beteg lehet.

– Biztosan kórházban van.

A következő utcán jobb kedvre derültek, mert odább fel-
tűnt a Borzogh-vár.

Tavaly óta hányszor gondoltak a fehér falakra, a torony-
ra! A keskeny lőrésablakokra!

– Hiszen ez egy igazi vár! – lelkesedett Katinka, és ösz-
szecsapta a kezét, mikor kiértek a kis térre. – Hatalmas! Ezt
mind egyedül építette az agronómus úr?

– A saját kezével! – bizonygatta Gergely, és a pázsiton át
a kapu felé vezette Katinkát. A néni kissé lemaradt. Remek
fülével az imént elkapott néhány szót az ikrek beszélgetésé-
ből. Elszontyolodott ábrázatuk sem kerülte el a figyelmét.

– No, mi van, uracskáim? Olyan képet vágtok, mint az
öreg Horváth, mikor a hetivásáron egy bakkecske felfalta
a zöld kalapját... – A néni szívesen részletezte volna azt a
régit, a maga idejében nyilván nagy feltűnést keltett esetet,
de Csaba elkapta a néni kezét.

– Málíka, nagy baj van!

– Nocsak! Mi történt?

– Katinka néni...

– Jóraivaló teremtésnek látszik – bólintott Amália.

– Persze hogy az – türelmetlenkedett a másik iker is. – De
nem véletlenül beszéltük rá anyát, hogy Katinkát küldje el
velünk nyaralni. Katinka anya barátnője és...

– Még hajadon, hogy úgy mondjam – finomkodott Csaba.

– És nem véletlenül írtuk nektek azt a levelet...

– ...amelyikben kértük, hogy Ákos bácsinál lakhassunk a
várban... merthogy nekünk tervünk van!

– Szegény Ákos bácsi olyan magányos...

– ...volt eddig... de most?

Amália néni rögtön megértette, miről van szó. Elnézte
a Gergely bácsival beszélgető tanítónőt. Az ikrek feszül-
ten várták az ítéletet. A néni végül hatalmasat csettintett

nyelvével (a közeli fáról egy varjú esztét vesztve menekült), és így szólt:

– Nem is rossz ötlet. Majd meglátjuk.

– Mit látunk meg? – Csaba idegességében fel-alá futkossott a néni körül. Amália a sárga kalappal kissé elnagyolt gombának tetszett a pázsit kellős közepén, a körülötte tomboló kisfiú pedig egy ideges törpe benyomását keltette. – Hiszen, ha Ákosnak van már egy fia!

– Nono. Az egyik dolog nem zárja ki a másikat – jelentette ki a néni kissé talányosan, és Gergely nyomába eredt. A fiúk egymásra bámultak.

– Te érted ezt?

– Tudod, milyen Málka. Mindig van valamilyen hátborzongató ötlete.

– De a végén jóra fordulnak a dolgok, ha ő is úgy akarja.

– Mint a mesében.

– Gyerünk! Lássuk azt a Zolit, vagy hogy is hívják...

Mind a négyen Katinka körül nyüzsögtek, amint beléptek az udvarra. A tanítónő kissé szeplős orrát feltartotta a levegőbe, hosszú szempilláival verdesett, úgy nézte a tornyot.

– Csodálatos! – rebegte elfúló hangon.

– Ákos bácsi maga építette! – ugráltak az ikrek a kövezen, a kút körül. A vár csakugyan csodálatos volt, belülről is. A falak tetején aransárgán csillogott a napfény, a torony árnyéka kettéosztotta az udvart. A várfalakra belülről felvezető lépcső néhány fokára virágcserpeket tett egy hozzáértő kéz; a vörös muskátlik szinte lángolni látszottak. A falak tövébe épített lakrész ablakait is nemrég festhették újra; zöld-fehér keretek és barna ajtók váltakoztak a krémszínű falakon.

– Minden szép és tökéletes! – dicsérte a várat Huba.

– Csak villany nincs, de nem baj! – jelentette Csaba Katinának. – Mert hát hogyan is festene egy vár villanydróttal?

– Igazi öröm lesz itt lakni – örvendezett Katinka.

Miközben az udvar közepén álltak, és egymás szavába vágva álmélkodtak – szép csendesen kinyílt a toronyba vezető ajtó. Egy tíz-egynéhány éves vékony, sápadt kisfiú lépett ki rajta. Barna haja és nagy, szomorú szeme volt. Rezzentelen arccal, komolyan figyelte a zajos csoportot.

Elsőként Amália néni pillantotta meg.

– Nocsak, hát itt voltál a toronyban? – sietett hozzá. Az ikrek elnémultak, néztek. A néni megsimogatta az idegen fiú fejét, és a többiekhez fordult.

– Gyerekek, bemutatom... Zolit.

Sorban odajárultak hozzá. Zolinak hosszú ujjai, finom keze volt. Fehér inget és sötét hosszúnadrágot viselt. Kicsit ünnepélyesnek tetszett, s nemcsak az öltözete miatt. A mozdulatai is kimértek, lassúak voltak.

– Add a mancsod! – rázta meg Zoli kezét Huba, szokott közvetlenségével. – Én Huba vagyok, de eleinte úgyis össze fogsz téveszteni a bolondos ikremmel.

– Én Csaba vagyok – csatlakozott gyorsan fivére. – Engem is össze fogsz téveszteni a bolondos ikremmel. – Azt hitték mindketten, hogy Zoli nagy nevetéssel nyugtázza majd szellemességüket, de az idegen fiú csak annyit mondott komolyan:

– Szervusztok, Zoli vagyok.

– Itt fognak lakni a várban – újságolta Amália.

– Tudom.

A válasz kemény volt, szinte zuhant közéjük a szó. Elutasítóan, haragosan? Valami ilyesmit érezhetett Gergely bácsi is, mert megfogta Zoli karját.

– Gyere, Zolikám, megnézzük azt az albumot, amit tegnapelőtt akartál megmutatni. A vendégek addig berendezkednek a szobáikban... – Az öreg szemével csipentett Amáliára. A néni elérte a jelzést:

– Így igaz, drágáim! Gyertek csak a szobákba...

Huba és Csaba berontott a jól ismert szobába. Kicsit meglepődtek, mikor látták, hogy a néni oda terelgeti be Katinkát. Aztán egyszer csak...

– Hogy az a rézfán fütyülő komputeres kisördög vinné el az olyan várépítőket, akik ilyen keskeny ajtókat terveznek! – Amália néni sárga superkalapja beszorult az ajtó keretei közé. Hiába rángatta előre-hátra – nem sikerült kiszabadítania. Végül felkapta lábait, és a földre huppant – a kalap viszont ott maradt beszorulva az ajtófélfák között.

Jó ideig eltartott, míg az ikrek magukhoz tértek a nevetéstől. Katinkának a könnye is kicsordult, úgy kacagott. Amália dohogva rángatta a szerencsétlen fejdísz, végre Huba segítségével sikerült kiszabadítani.

– Csak az udvaron tárolható – közölte végül Csaba, és kivitte a kalapot a kút kávjára.

– Csak vihogjatok – dohogott a néni, de látták szeme körül gyülekezni a vidám szarkalábakat. – A divatért meg kell ám szenvedni.

Megmutatták Katinka aprócska kuckóját is, majd a fürdőszobát. Az ikrek örvendezve ismerték fel a tavaly annyiszor látott tárgyakat. Aztán a néni parancsoló intésére öszszegyűltek a konyhában.

– Valami fontosat kell nektek mondanom – kezdte Amália, és hirtelen leült az egyik hokedlire. Katinka is helyet foglalt, az ikrek pedig az ablakpárkányra telepedtek. Ez azért volt jó ülőhely, mert ott a lábukat is lógázhatták.

– Halljuk! Halljuk! – idétlenkedtek, de hirtelen megérezték, hogy most tényleg nem valami vidám téma következik. Elcsendesedtek. Amália néni nagyot sóhajtott, kis ideig kereste a szavakat, aztán rákezdett:

– Tudjátok, Zoliról van szó... Azt mondtam az előbb, hogy ő Ákos bácsi fia, de ez nem egészen így van. Hiszen nincs is neki felesége.

– Feleség nélkül is lehet gyerekhez jutni – tört ki Hubából a nem éppen helyénvaló bölcsekedés. Ikerfivére oldalba bökte, mire elhallgatott. Alighanem azért, mert egy ideig nem kapott levegőt.

Amália néni zavartalanul folytatta:

– De Ákosnak volt egy húga. Az férjhez ment egy állatorvoshoz, és született egy fiuk. A Zoli... Tizenkét éves volt Zoli most februárban, mikor egy éjjel szülei autóval jöttek haza Pestről. Színházban voltak... Szembejött velük egy teherautó, a sofőrje részegen vezette az autót, és... A két kocsi összeütközött. Zoli édesanyja azonnal meghalt, az apját kórházba vitték, de nem sikerült megmenteni...

Nagyon nagy lett a csend a kis konyhában. Mintha a levegő is összesűrűsödött volna. A fiúknak szinte a lélegzetük is elakadt.

– Meghaltak? – Katinka szeme furcsán csillant, gyorsan pislogott néhányat.

– Meg – bólított Amália néni komoran. – Ákos magához vette Zolit; szegény gyerek az iskolaévet sem fejezte be. Az örökbefogadási eljárás most van folyamatban. Szegény Zoli! Azóta nagyon megváltozott. Ákos mesélte: azelőtt éppen olyan pajkos csínytevő volt, mint ti vagytok – nézett az ikrekre, és tekintete kissé ellágyult.

– Szomorú történet – állt fel Katinka. – Ha tudtam volna, hogy ilyesmibe csöppenünk bele... Szegény Borzogh úrnak most elég baja lehet amúgy is. És ráadásul mi is itt fogunk lakni...

– No, no, te csak maradj! – nyomta vissza a székre Katinkát a néni. Közben a tanítónő feje felett az ikrekre nézett. Csaba megesküdtött volna, hogy a néni mozdulatlan arccal kacsintott egyet. Lehetséges? Vagy csak úgy tűnt neki? – Ákosnak alig van ideje a gyerekekkel foglalkozni, ilyenkor nyáron rengeteg munka van a téészen. Zoli pedig kemény diónak bizonyult... – Nem folytatta, mert Gergely bácsi tűnt fel a konyhaajtó előtt, Zolival együtt.

– Mi ez a haditanács? – szólt be az ajtón az öreg. – Ilyen jó időben vétek odabenn üldögélni. Gyertek ki a levegőre, mihasznák!

A fiúk kisorjáztak. Csaba lopva Zoli arcára pillantott. A fiú ugyan alig egy évvel volt fiatalabb az ikreknél, mégis vékonyabbnak, gyengébbnek tetszett. Most is szótlanul álldogált Gergely bácsi mellett.

– A toronyban minden úgy van még, mint tavaly? – kérdezte Huba, és az öregre pillantott. Gergely elértette:

– Menjetek fel, nézzétek meg... Zoli majd kinyitja a felső ajtót, nála van a kulcs.

Zoli előhalászta zsebéből a kulcsot, de az ikrek – hiszen éppen azt akarták, hogy Zoli is felmenjen velük – előreszaladtak.

– Menj, nyisd ki nekik! – mondta szelíden Amália.

A fiú a nénire pillantott, nagy sötét szemei csillantak, barna haja a homlokába lógott. Aztán lassan elindult a torony felé. A felnőttek utánanézték.

– Szegény fiú – suttozta Katinka, amikor a gyerek mögött becsukódott az ajtó.

– Szegény Ákos – mondta a néni.

Gergely bácsi nem tudta mire vélni felesége közbeszólását, de megtanulta már: Amália semmit sem mond ok nélkül. Így hát hallgatott.

– Néhány dolgot kéne vásárolnom – közölte Katinka. – Van erre valahol egy bolt?

– A főtéren van egy illatszerbolt – mondta Amália.

– Honnan tetszik tudni... szóval, honnan tudod, hogy néhány szépművészeti dolgot kell vennem? – csodálkozott Katinka vidáman.

– No hallod, hiszen nők vagyunk mindketten, no nem? Még én is! – és Amália barátságosan hátra vágta a tanítónőt. – De magadnak kell odatalálnod, mert én nem érek rá. Meglepetést csinálunk Ákosnak: egy fölséges vacsorát... No, igyekezz, lányom, gyere vissza hamar, neked is jut egy kis konyhamunka. Tudsz főzni?

– Tudok – lihegte Katinka. Az iménti barátságos gesztustól azért még mindig fáj a hátgerince.

– Az jó – bólogatott sűrűn Amália, és elnézte Katinkát, amint az a kapu felé távolodott lila blúzában, fehér nadrágjában. Csak úgy magának mormolta: – Szeplős, harminc elmúlt, és tud főzni. Pont ilyenre van szüksége...

– Kinek van rá szüksége? Mire? – értetlenkedett mellette Gergely, és figyelmeztetően emelte égnek a mutatóujját. – Te, Málka, megint valami pokoli tervet forgatsz a fejedben!

– Ugyan, ugyan. Ne reszkess előre! Fő a nyugalom – legyintett a néni nagyvonalúan, és a pince felé intett. – Nagyon értékelném, ha felhoznál egy kis krumplit. Én addig elmegyek hallgatózni.

– Hallgatózni? – Bár Gergely bácsi tavaly óta – mióta megesküdtek – sok furcsa dolgot tapasztalt új felesége

viselkedése terén, és eléggé meg is edződött, most mégis csodálkozott kissé.

De Amália néni már nem tudott válaszolni, mert könnyed zergeléptekkel szaladt a torony bejárata felé.

– Minden úgy van, ahogy volt – állapította meg Csaba egyetlen másodperc alatt.

– Pontosan úgy – erősítette meg a szakvéleményt Huba is. A keményfa ablaktáblák belül, a háromlábú suszterszék Ákos szobája fölött álltak, a torony legfelső szintjén. A három lőrészzerű nyílás közül csak a nyugatin özönlött be a fény. Késő délutánba hajlott az idő.

– Mit állsz ott? Bújj be! – szólt Csaba Zolihoz. Az árva fiú még mindig a falépcsőn állt.

– Csupa pókháló – fintorgott Huba. – Mikor voltál itt utoljára?

– Tavasszal – felelte halkán Zoli, és megnyalta kiszáradt ajkát.

– Tavasszal? – Csaba a szájához kapott, aztán leguggolt, és úgy tett, mintha keresne valamit a padlón.

– Úgy elcsodálkozott a válaszodon, hogy leesett az álla, és most azt keresi – közölte komoran Huba Zolival. Közben feszülten figyelte az idegen fiú arcát. Elneveti-e magát? De Zoli arca mozdulatlan volt. Erre Csaba is abbahagyta a „keresgélést”, és az egyik lőrészhez tapadt.

– Én a te helyedben állandóan itt ülnék – kezdte Huba. Ikre persze azonnal folytatta:

– Még az ebédemet is felhoznám. Hiszen innen látni a Balatont is!

– A túlsó partot is, távcsővel. Meg a nádast.

– Ahá, a távcső megvan még?

Zoli lassan válaszolt:

– Lehet, hogy megvan. Nem tudom.
– És a tó vize milyen, meleg?
– Nem tudom – rázta fejét Zoli. Az ikrek majdnem össze-
rogytak ámulatukban.

– Nem tudod?
– Nem voltál a strandon sem?
– Micsoda butaság! Hiszen itt a part, egy ugrásnyira.
– No és a nádas! Óriási lehet. Engem már tavaly is izgat-
tott, mi lehet benne...

– Hát akkor mi a fenét csinálsz itt egész nap?
– Ilyen szép nyáridőben! Én egész nap a strandon
hevernék.

Huba közelebb lépett Zolihoz, beleszagolt a fiú hajába.

– Mi van? – húzódott el tőle nyugtalanul Zoli, és
némi aggodalommal fordult Csabához: – Mi baja van az
ikrednek?

– Azt hiszi, belepenészedtél a semmittevésbe...
– Jó nekem itt – rántott a vállán a fiú makacsul.
– Odakünn süt a nap! – ordította hirtelen Huba.
– Tele a strand! – üvöltötte a fivére is, aztán egyszerre:
– Vár a víz!

Zoli elfordult, kinézett az egyik lőrésen. Hallgatott.

– Reménytelen eset vagy – mormolta Csaba.
– A szomorkodásból nem lehet megélni – tódította ikre is.
– Itt akarsz üldögélni a várban, egész nyáron?
– Én meghalnék az unalomtól.
– Gyerünk le! – Csaba kedvetlenül felkapta a padlóba
vágott deszkaajtót. Nagy meglepetésére Amália néni vidám
tekintetével, széles mosolyával találta magát szemközt.

– Nicsak! – dadogta a fiú.
– Jöttem kérdezni, nem kértek-e uzsonnát – felelte a néni
kissé zavartan, és lesütötte a szemét. Ez a látvány teljesen

szokatlan lehetett az ikreknek, mert most tényleg leesett az álluk. Aztán Huba találta fel magát elsőnek:

– Én bizony áthajóznék egy hatalmas sós-paprikás zsíros kenyéren a jóllakottság tengerére – vallotta be igen költőien. Ki tudja, hol olvashatta ezt a mondatot? Mindenesetre nagy sikert aratott vele Amália néninél.

– Nos, akkor gyere, tengerész! És ti is, fiúk!

Nagy trappolás közepette szaladtak le a várudvarra. Zoli nagyon lassan követte őket.

Katinka lila blúzához lila szatyrot választott, és átvágott a pázsiton. Az első utcán megkérdezte valakitől, merre van az illatszerbolt. Hamar odatalált. Megvette a szükséges dolgokat, aztán a közelben megpillantott egy áruházat. Délután hat óra múlt, a kis utcákat és a főteret élénk ruhás nyaralók tömege lepte el. A nap már igencsak lefelé ballagott, megnyúltak az árnyékok. A sarki presszó tarka napernyői alatt minden asztal foglalt volt.

Az áruházban aztán elszabadult a pokol. A fáradt arcú főnök, a kövér pénztárosnő és a többiek még nem is sejtették, mi vár rájuk, mikor az a lila blúzos nő bejött a lengőajtón.

Katinkának az jutott eszébe, jó volna valami ennivalót venni, hisz az ikrek – és ő maga is – farkaséhes lesz holnap reggel, ébredés után. Ha másért nem, hát a levegőváltozás miatt is. Éppen a pultnál állt, mikor egy sovány, ideges arcú öregúr penderült eléje, és gyorsan kért tíz kiflit.

– Én voltam itt előbb – mondta Katinka, és bűbájosan elmosolyodott. Negyvennyolcezer szeplője minden irányban szétszaladt. A sovány öregúr szeme alatt rángani kezdett a bőr, végigmérte a nőt.

– Maga ráér. A nyaralóknak sok idejük van. No, kapom már a kifliket? – vakkantotta ellenszenvesen a fehér

köpenyes eladónőre. Erre az hátat fordított neki, és Katin-kára mosolygott. – Tessék parancsolni.

Katinka elsorolta kívánságait. Kenyér, sajt, felvágott, kolbász, majonéz. Mivel listája végeérhetetlennek tetszett, a sovány öregúrnak teljesen eltorzult az arca, hangosan li-hegett, végül kitört:

– Nahát, ezt a... szemtelenséget!

Egy megtermett, nagy kalapos férfi ért a pulthoz, ő is vásárolni akart. A nagy meleg ellenére rövid bőrdzsekit és csizmát viselt. A széles karimájú kalap alól nyugodt, jólelkű szempár tekintett ki a világba.

– Valami baj van? – szaladt oda az áruház vezetője, fáradt arcú, törődött férfi.

– Ez a nő... ez a nő... – hörögte az öregúr, és ide-oda csapkodott dühében. Rögtön el is találta kosarával az egyik polcot. Két üveg fordult le, nagy csattanással törtek szét a padlón.

– Albán fügedzsem, darabja tizenöt ötven – kiáltotta a boltvezető. – Harmincegy forint, plusz a két üveg.

– Kikérem magamnak! – üvöltötte most az öregúr meglepő hangerővel. Katinka hátat fordított neki, és újra rámosolygott az eladónőre.

– Három tubus mézet is legyen szíves.

– Ne nyúlkaljon! – visított hisztérikusan egy szikár, ötven felé ballagó vénkisasszony, mikor a boltvezető próbálta felkapdosni a nagyobb törött üvegdarabokat, és közben véletlenül a nő lábához ért.

– Nyúlkal a fene. Majd éppen magához – morogta a főnök halkán, de az meghallotta, és dühében a kövezeten térdelő férfi fejébe húzta kosarát. Tartalmával együtt. A főnök nyakán majonéz folyt le, egy tubus a fülébe ment, a szétszakadt zacskókból bőven ömlött arcára a rétesliszt.

– Segítség! – kiáltotta, és felállt, imbolyogva mozdult, mert a szemét ellepő lisztől semmit sem látott. Vakon tapogatózott.

Az ideges öregúr érkezettnek látta az időt a menekülésre. Felmarkolta kosarát, dühösen lökött egyet Katinkán, de csak a lábát rángatta, és nem tudott mozdulni.

– Beleragadt az albán fügedzsembe – jegyezte meg kősziklanyugalommal a nagy kalapos férfi. – Mindig mondtam, hogy az csak ragasztónak jó.

Szavait iszonyú csörömpölés szakította félbe. Katinka az ideges bácsi lökése nyomán az imént elvesztette egyensúlyát, és miközben kereste, a polcok végén művészien felhalmozott-felépített konzervfalnak dőlt. A bácskai rizses hús bádogbörtönbe zárt darabjai fülsiketítő zajjal gurultak szét a kőpadlón.

– Mamám! – sikította az eladó.

– Hívom a rendőrséget, mielőtt szétverik a boltot ezek az örültek! – lihegett feléjük a kövér pénztárosnő. De egy konzervdobozra lépett véletlenül, és a doboz korcsolyaként viselkedett a síkos kőpadlón. A pénztárosnő csodálatos iramban, méltóságteljes testtartással száguldott el az ámuló vevők sorfala előtt. Katinka pihegve feküdt a földön – a bácskai rizses húson sikló százkilós asszonyka feledhetetlen látványt nyújtott, míg a bolt végébe nem ért. Egy csattanás, és a szerencsétlen asszony fejével esett a mirelitárak hűtőszekrényébe.

– Szabadítsanak ki! – kiabálta az ideges öregúr, és a lábait rángatta. De az albán fügedzsem – talán örökre? – az áruházi padlójára láncolta.

– Adja a kezét – állt meg a nagy kalapos férfi Katinka mellett. De mielőtt felsegíthette volna a hálásan mosolygó nőt, valaki hátulról meglökte. A szerencsétlen, ideiglenesen

megvakított boltvezető a letéphetetlen műanyag kosárral a fején, majonéz-liszt-lekvár keverékkel testén vergődött a polcsorok között. Ő lökte meg véletlenül a nagy kalapost, aki erre elengedte Katinkát – a tanítónő másodszor is a konzervek közé zuhant, áldozatai ezúttal szegedi gulyás feliratot viseltek –, kalapjával lesodort egy egész polcnyi piskótát, de sikerült megkapaszkodnia a következő polcban. Ez aztán teljesen rádőlt. Jókora mosópor és ecethalmaz alól vett kétségbeesett pillantást a világra.

Két eladónő akkor már a pulton állt, és egyfolytában visított, akárha egeret látnának. Egyikük hangja magasabb volt – ettől rezonáltak be a vastag kirakatüvegek –, a másik mélyebb sikolyai szinte kontrázásnak tetszettek. A vénkisasszony szétütött két bolgár turista között, akik megkövülten figyelték az eseményeket, és „ne merjenek hozzám nyúlni!” kiáltással kiszaladt az ajtón. A pénztárosnő még mindig fejfelé kalimpált fatörzsnyi harisnyás lábaival a mirelitek között.

Katinka kikászálódott a szegedi gulyások romhalmaza alól, megkereste kosarát. Úgyesen kikerülte a hörögve körbe-körbe bolyongó kosárfejű üzletvezetőt, és a pénztár felé menekült. Útközben megpillantotta a mosóporok és ecetek közt hánykolódó nagy kalapost. Akkor repedt meg az egyik kirakatüveg...

– Most én nyújtom a kezem magának – mondta a csupa szeplő hölgy költőien a férfinak. A nagy kalapos elfogadta a feléje nyújtott mentő kezet, és felállt. Az ideges öregúr még mindig kiabált valamit. A bolgárok sóbálvánnyá döbbsentek.

A férfi elkapta Katinka vállát.

– Meneküljünk, amíg nem késő! Ahogy nézem, itt hamarosan csak füstölgő romok maradnak.

Katinka egy százast tett a pénztárgép mellé.

– Ennyit fizettem volna, körülbelül. Gyerünk!

A férfi az ajtóból még visszanezett – zúgott a füle az eladónők kétszólamú visításától, és látta, hogy a padlón kúszó ecetfolyam éppen elérte az ideges öregúr lábát. Az albán fügedzsem és a magyar ecet sísteregve egyesült, a kémiai reakciót látványos narancsszínű fényjelenség kísérte. Az öreg diadalüvöltéssel szabadította ki a lábát.

– Az ecet semlegesíti az albán ragasztót. Nohát, ki hitte volna? – mormolta a nagy kalapos idegen, aztán gyorsan Katinka után eredt, mert mögötte méltóságteljesen fordult ki keretéből a másik nagy kirakatüveg-tábla is. Valahol a távolban már vijjogott egy sziréna.

– Hát ez aztán szép kaland volt! – nevetett a férfi, mikor befordultak egy mellékutcába.

– És mindez tíz kiflivel kezdődött, amit az öreg soron kívül akart venni! – tűnődött el Katinka.

A férfi rajta felejtette szemét a lila szatyron.

– Tetszik? – emelte fel Katinka kissé kacéran. De a rendkívül széles karima alól felhős tekintet lövellt elő.

– Utálom a lilát.

– Ha nem, hát nem – rántott vállán a nő dacosan. – Biztosan a szeplőim sem nyerték el méltóságod magas tetszését?

– Bizonyos részleteket időhiány miatt nem volt még alkalmam tüzetesebben szemügyre venni – vette át Katinka stílusát a férfi, és újra mosolygott. Vidám szikrák pattogtak a szemében, mikor a presszó felé intett. – De ezt most bepótolhatnánk. Meghívnám egy kávéra...

– Sajnos sietnem kell. Az áruház lerombolása elég sok időmet elvette – mosolygott Katinka is, a fejét rázta, aztán a presszó teraszára pillantott. – Különben sincs szabad asztal.

- Odabenn a teremben van ilyenkor is.
- Ilyen jól ismeri a helyi viszonyokat?
- Itt lakom.
- Tényleg? Képzelve, ma délután óta én is... Nyaralok.
- Ha megengedi, elkísérem.
- Megengedem.

Ballagtak hát egymás mellett, lila blúzban, nagy kalapban. Hirtelen nem volt miről beszélni, csak némán mentek.

- Csodaszép helyen lakom – dicsekedett végül Katinka.
- Majd meglátja!

– Meglátom – bólogatott nyugodtan a férfi. Ismerte az utcákat, amerre elhaladtak. Semmitmondó dolgokról beszélgettek, aztán a férfi megkérdezte:

- Meddig marad Balatoncsillagon?
- Legalább egy hónapig. Ha az idő is jó lesz... és a házigazda ki nem dob.
- Magát? Igen kegyetlen házigazdának kéne annak lennie...

Katinka elégedetten mosolygott. Közben kiértek a térre. Már látszott a vár, teljes pompájában tárult eléjük.

– Tetszik? – intett az épület felé a kalapos férfi. A Borzogh-vár most tényleg nagyon szép volt. A lenyugvó nap már csak a torony tetejét világította meg; aranykorona a fehérszürke terméskő falak felett. A pázsit, a lapos kúszófenyők sötétzöld foltjai csak még inkább kiemelték szépségét.

Katinka átvágott a pázsiton. A férfi egy pillanatig értetlenül bámult rá, aztán utánairamodott.

– Meg akarja nézni közelebbről is, ugye? Hát igen, érdemes. Nézze, milyen pontosan illeszkednek a falak, és odafenn a lőrések is a tizenötödik századbeli szabvány szerint, egymástól a megfelelő távolságra lettek falba vésve...

– Látom, ért a várakhoz – csivitelte vidáman Katinka; rokonszenvesnek találta az idegent. De nem akarta mindjárt ismeretségük elején elkényeztetni. Nem is nézett az annyira dicséért lőrésekre, egyenesen a kapuhoz ment, majd megfordult és elmosolyodott. Arcán a szeplők minden irányban szétszaladtak. A kezét nyújtotta.

– Hát én itthon is volnék... A viszontlátásra.

– Tessék? – A nagy kalapos férfi csak hápogott, nem jutott szóhoz. Nagyon meglepődhetett.

– Kedves Balaton-melléki népszokás, hogy a halakat utánozza – mondta Katinka a férfi néma tátogására célozva pajkosan. – Én úgyis rajongok a népszokásokért, népművészetért... – És megzörgette a kapu kopogtatóját.

– Maga... maga itt lakik? – nyögte ki végül a kalapos idegen.

– Igen, de miért néz rám ilyen furcsán?

A kapu feltárult, a nyíláson az ikrek özönlöttek kifelé.

– Katinka néni!

– Ákos bácsi! Hurrá!

És mindketten a széles karimájú kalap tulajdonosának nyakába ugrottak.

– Csaba! Huba!

– Szia, Ákos bácsi!

– Éljen a csillagi vár ura!

Katinka elmosolyodott. Arcán a szeplők ezúttal összefutottak, orra körül csoportosult belőlük a legtöbb. Az ikrek mögött Amália néni tűnt fel az ajtóban.

– Hát ti... Itt találkoztatok a kapuban? – nézett hol Katinára, hol a bőrruhás, csizmás férfira, aki éppen bal és jobb vállára kapott egy-egy ikret, és dübörgő léptekkel robogott be az udvarra.

– Nem, itt... a faluban... véletlenül... – hebegte a tanítónő. Amália néni összehúzott szemmel nézte a megzavarodott nőt, aki tovább dadogott: – Az áruházban futottunk össze, ahol tíz kifli miatt kiestek a kirakatüvegek... konzerven korcsolyázott egy pénztárosnő, és egy illető beleragadt a dzsembe...

Amália néninek óriásira tágultak a szemei.

– Neked lázad van – megfogta Katinka homlokát –, carramba, beteg vagy, leányzó! Talán a levegőváltozás ártott meg vagy mi? Ákos! Ákos!

A bőrruhás férfi visszarobogott a kapualjba, ezúttal az ikerkék nélkül. Lekapta kalapját, és középkori spanyol módra hétszer meglengette melle előtt. Amália kedvtelven szemlélte, de a falnak kellett támaszkodnia, ugyanis a kalap akkora szelet kavart, majdnem elfújta a huzat.

– Üdvözlöm Csillag várában – brummogta mély hangján a várúr. – Borzogh Ákos agronómus és maszek vártulajdonos, szolgálatára.

Katinka végre mindent megértett. Kezet nyújtott Ákosnak.

– Hát ez aztán a véletlen! Én pedig az ön lakója leszek, váruram. Ha megengedi...

– Ezer örömmel... asszonyom?

– Nem asszony még, nem asszony – vetette magát közbe Amália néni feltűnő gyorsasággal. Katinka nevetett, a szep-lők szétszaladtak. Ákos lekapta kalapját, és egyetlen mozdulattal az udvar közepén álló kerek kút oszlopára dobta. A kalap pontosan fennakadt az oszlopon.

– Ez igen!

– Telitalálat! – dicsérték az ikerkék.

– Egész télen ezt gyakoroltam – vallotta be fülig pirosan a várúr.

Az ikrek Katinka lila szatyrára vetették magukat, bele-
turkáltak. Amáliának erről eszébe jutott, hogy már meg is
terített az udvar sarkában. Beljebb terelte hát a társaságot,
de Ákost egy pillanatra félrevonta.

– Ákoskám, hát ti hol találkoztatok Katinkával?

A férfi vidáman átkarolta a néni vállát.

– A főtéri áruházban, Málka. Ahol a főnöknek fejébe
húztak egy kosarat, és ezért megvadult, egy nő pedig bele-
esett a mirelitek közé...

Amália elhúzódott tőle, szeme összeszűkül, nyugtalanul
kérdte:

– Neked is lázad van?

Vacsora közben Ákos és Katinka felváltva mesélték az
áruházi eseményeket. Az ikrek remekül mulattak. Csaba
úgy fellelkesült, hogy megpróbálta eljátszani a boltvezetőt.
Fejére tett egy kenyereskosarat, és vakon bukdácsolt a vár-
udvaron – de Huba elgáncsolta, és a fiú begurult a kecske-
lábú asztal alá.

Amália olykor Zolira pillantott. A fiú komor arccal ül-
dögélt Gergely bácsi és Ákos között, inkább a tányérja fölé
hajolt, mintsem a többieket nézte. A néni nagyot sóhajtott,
és megint kiszaladt belőle néhány, jelzőkkel megtűzdelt, sú-
lyos spanyol nyelvű mondat. Katinka sűgva kérdezte Ákos-
tól, miért beszél néha a néni spanyolul.

– Negyven évig élt Argentínában, tavaly jött haza. Innen
Csillagról vándoroltak ki a szüleivel, még a háború előtt.
Gergely bácsi gyerekkori szerelme volt, négy évtized után
találkoztak ismét, és özvegy volt már mindkettő. Összehá-
zasodtak öregkorukra.

– Istenem, milyen romantikus történet... – törülgette
szemét a tanítónő. Ákos jólelkűen rápillantott, és valami

vigasztalót akart mondani, de szemébe tűnt ismét a haragoslila blúz; ajkába harapott hát, és nem szólt semmit.

– Holnap strandra megyünk! – közölte Csaba ellentmondást nem tűrő hangon, miután kikászálódott az asztal alól.

– Úgy van! Csatlakozom az előttem szólóhoz! – hülyéskedett a fivére. Amália Zolihoz fordult.

– Hát te?

– Én inkább itthon maradnék – felelte halkan a fiú.

Ákos és Gergely összenéztek, aztán a két férfi a nénire pillantott, mintha tőle várnának segítséget. Súlyos csend lett az udvaron; néhány éjjeli lepke csapdosott a petróleumlámpa körül. Katinka belenézett a mozdulatlan, aransárga lángba.

– Mondja, kedves Ákos, miért nem vezettetni be a villanyt a várba?

Borzogtól nemegyszer kérdezhették már ezt. Röviden előadta, hogy furcsán néznének ki a toronyhoz vagy a csipkés védfalakhoz csatlakozó elektromos vezetékek, a porcelán szigetelők. No és ha időnként a villanyszámlás kopogtatna a várkapun, és arra kényszerítené a csillagi vár urát, hogy számlát fizessen ki... Jobb nem is gondolni rá, mondta legyintve.

– Így se tévé, se rádió – örvendezett Gergely. – Olyan jó csend van!

– De akkor... bojler sincs? – kockáztatta meg a kérdést Katinka, igen halkan. Olyan szerényen, mint egy kisegér.

– Áram nélkül aránylag ritkán működnek a bojlerok – bölcsekedett Huba.

– Hacsak nem gázzal megy. De az fel szokott robbanni – tette hozzá Csaba szakértő képpel.

– Nincs bojler – mondta Ákos.

– Akkor... meleg víz sincs? Hát hogyan mosakodnak? Hogyan mosakodunk? – javította ki magát a szeplős nő nyugtalanul.

– Hideg vízben! – vágta rá Ákos vidáman. – Úgy egészséges!

– Jéghidegben! – tódította azonnal Csaba. Huba, látva a tanítónő arcán a rémületet, éppen hozzáfogott, hogy a jégbilincsbe vert fürdőőkád fürdőzés előtti feltörésének örömeit ecsetelje, de Amália néni leintette a társaságot, akár egy karmester a zenekart.

– Hagyd, leányom, majd megmutatom az edényt, amelyekben vizet melegíthetsz a gázon.

A vendégek már a kapuban álltak, mikor Amália közelebb húzta Ákost.

– No... Zolival még semmi változás?

– Hiszen magad is láttad az imént, Málíka. Nem lehet áttörni azt a falat, nem lehet... – ismételte a férfi, és látszott rajta, hogy nagyon bántja a dolog. Ahányszor csak eszébe jutott, elkeseredett.

– No, csak fel a fejjel, várúr! Majd talán most másként alakulnak a dolgok. – A néni az ikrekre nézett, de csak annyit mondott Ákosnak: – Jó éjszakát...

– Jó éjszakát! Jó éjszakát! – kiabálták az ikrek.

Egészen sötét este volt már.